

عقلانیت و مقابله با خرافات با تاکید بر آثار سید مرتضی

مجید معارف^۱

حامد شریعتی نیاسر^۲

چکیده

سید مرتضی از عالمان به نام امامیه در قرن پنجم در زمره دانشمندانی است که جنبه‌ی عقلانیت در آثار آنان بسیار قوی بوده و همین قوت عقلانیت، نقش بسزایی در مخالفت جدی وی با خرافات داشته که آن هم ریشه در جهل و نادانی بشر دارد. باورهایی از قبیل اعتقاد به فال بد یا طیره و نیز شوم بودن برخی موجودات. عقلانیت نزد سید مرتضی تا بدان حد از اهمیت است که وی افرادی که از سر تقلید و بدون تعقل معتقد به حق بوده و مبانی اعتقادی خویش را بدون تدبر و تأمل پذیرفته‌اند را، چنانچه این شاکله‌ی ذهنی به تضييع حقایق اسلامی منجر شود، کافر و فاسق می‌داند و بر همین اساس سخن آنان را فاقد حجیت لازم دانسته و اخبار و روایات آنان را نیز مردود اعلام می‌کند. سید مرتضی در آثار خود بر اساس همین عقلانیت به شدت به نفی چنین باوره‌های خرافی پرداخته و حتی روایات سازگار با این باورها را یا مردود دانسته و یا در صدد تأویل و توجیه آن برمی‌آید و در عین حال در قلمرو دینی خارج از عقلانیت حتی با وجود غرابت ذهنی برخی از روایات، ملتزم به تعبد در برابر آن است.

کلیدواژه‌ها: سید مرتضی، عقلانیت، حجیت خبر، اخبار آحاد، خرافه زادی

maaref@ut.ac.ir

hshariati@ut.ac.ir

^۱ - استاد گروه علوم قرآن و حدیث دانشگاه تهران

^۲ - استادیار دانشگاه قرآن و حدیث

۱. طرح مسأله

سید مرتضی عالمی عقلگرا است که مخالفت جدی با سطحی نگری و قشری گری به ویژه در معارف دینی داشته است. اگر چه اصطلاحاتی مانند اخباری و اصولی، اصطلاحاتی است که بعد از سید مرتضی پدید آمده است، اما در همان دوران هم برخی از عالمان مذاق اخباریگری داشته‌اند؛ مانند کلینی و شیخ صدوق. ولی سید مرتضی از جمله دانشمندانی است که در آثار خود جنبه عقلگرایی را به نمایش گذاشته و چیزی که سید مرتضی را هم تا به امروز نگه داشته همین جنبه عقل گرایی او و مبارزه با خرافه پرستی و خرافات است. اما سؤال مهم در این است که عقلگرایی سید مرتضی، چه موضعی از او در مقابل نقل و حدیث به بار آورده و دیگر آنکه تکلیف آن دسته از مسائل دینی که عقل در داوری نسبت به آن ساکت است، در دیدگاه سید مرتضی چه می‌شود. این مقاله در پی آن است که ضمن یافتن پاسخ سؤالات یاد شده، نقش عقلانیت در خرافه‌زدایی را با تأکید بر آثار این دانشمند عقل‌گرای به نام امامیه بررسی کند.

۲. درآمد

جهت دستیابی به جایگاه عقل در اندیشه‌ی سید مرتضی و نقش عقلانیت در خرافه‌زدایی با استفاده از آثار این دانشمند، ابتدا ضروری است چند مطلب مقدماتی از جمله عقل و حجیت آن در آیات و روایات، خرافه و زمینه‌های پیدایش آن در فرهنگ عامه و زمینه‌های عقلانیت در آثار و شخصیت سید مرتضی مورد توجه قرار گیرد.

۲.۱. عقل و حجیت آن در آیات و روایات

عقل گوهر گرانبهای الهی است که در وجود انسانها به ودیعه نهاده شده و پیروی از آن موجب نجات و رستگاری است. عقل میزان تشخیص درستی یا نادرستی اقوال است و با استفاده از آن می‌توان به صحت و سقم عقاید و افکار واقف شد و اگر عقل تخطئه شود، انسان از دسترسی به حقائق محروم خواهد شد. جایگاه عقل در قرآن و حدیث جایگاهی رفیع است. در قرآن کریم و احادیث معصومان علیهم السلام به اندیشیدن و تعقل کردن توصیه شده است. در نظر بیشتر متفکران امامیه عقل و نقل^۱ دو منبع دریافت معارف و اطلاعات جهان‌شناسی و پی‌بردن به حقایق دینی و احکام شرعی‌اند (پهلوان، جایگاه عقل و دین در قرآن و حدیث، ۷۵-۸۸). در این راستا عقل اعتباری همچون نقل و گاه مقدم بر آن دارد تا آنجا که برخی از عالمان بزرگ شیعه عقل را «حجة

^۱ - مقصود از نقل در این مقاله گزارشهای روایی است که حاکی از فعل، قول و یا تقریر پیامبر-صلی الله علیه و آله- و دیگر معصومان علیهم السلام باشد.

الحجج» نامیده‌اند (همانجا به نقل از میرزا مهدی اصفهانی). این عالمان نیازمندی مسلمانان به عقل در پذیرش اصول عقاید و همچنین در شناسایی احکام را مورد تأکید قرار داده‌اند (مظفر، ۲/۱۱۶). اینان در بررسی منابع معتبر فقه، از دلیل عقلی به عنوان یکی از مدارک اصلی استنباط احکام نام برده‌اند. در قرآن کریم، آیات بسیاری در لزوم تبعیت از عقل وجود دارد و انسانهایی که خود را از این نعمت الهی محروم کرده‌اند، در قالب استفهام توییخی مورد نکوهش واقع شده‌اند (نک: الأعراف، ۱۶۹). از دیدگاه قرآن کریم رجس و پلیدی بر کسانی است که تعقل نمی‌کنند (نک: یونس، ۱۰۰) و چنین کسانی بدترین جنندگان نزد خدایند (نک: الأنفال، ۲۲) و همین به کارنیانداختن قوه‌ی عقلانی، از اسباب به دوزخ افتادن جهنمیان است (نک: الملک، ۱۰).

عقل، دین درونی و شرع عقل بیرونی است (طریحی، ۵/ ۴۲۵). در روایات پیامبر اکرم (ص) و دیگر معصومان علیهم السلام به پیروی از عقل تأکید شده است و اولین باب مجموعه‌های حدیثی امامیه همچون کتاب کافی تألیف کلینی و بحار الأنوار تألیف علامه‌ی مجلسی «کتاب العقل و الجهل» است. مطابق برخی روایات نقل شده از پیامبر اکرم (ص)، خداوند برتر از عقل چیزی را بین بندگان تقسیم نکرده است (کلینی، ۱/ ۱۲ و مجلسی، بحار الأنوار، ۱/ ۹۱) و عقل فرستاده‌ی حق است (آمدی، ۲۷، حدیث ۳۲۶). از سوی دیگر مطابق همین روایات رسولان و انبیاء الهی و ائمه علیهم السلام حجج ظاهری‌اند (کلینی، ۱/ ۱۵ و نیز عاملی، وسائل الشیعه، باب وجوب طاعة العقل). بیشتر منابع روایی عقل را حجت بین خدا و بندگانش دانسته‌اند (نک: کلینی، ۱/ ۲۵؛ مجلسی، محمد تقی، روضة المتقین، ۱۲/ ۲۴۴، فیض کاشانی، ۱/ ۱۱۳؛ بحرانی، الحدائق الناضره، ۱/ ۱۳۰؛ همو، الدرر النجفیه ۲/ ۲۵۱؛ حر عاملی، الفصول المهمه ۱/ ۱۲۱؛ همو، وسائل الشیعه، ۲۷/ ۱۶۳؛ مجلسی، مرآة العقول، ۱/ ۸۰، همو، بحار الأنوار ۱۰۷/ ۹۵). اهمیت این مسأله از آن روست که با وجود مقام رفیع رسولان و انبیاء و ائمه علیهم السلام، آنها حجت ظاهری شمرده شده‌اند و عقل، این گوهر گرانبهای الهی که در وجود انسانها به ودیعت نهاده شده، حجت باطنی خوانده شده است. از سوی دیگر فلسفه‌ی ارسال رسولان الهی زنده ساختن عقل‌مداری و آشکار کردن گنج‌های پنهان عقلانیت در جوامع انسانی است (سید رضی، خ ۱) و اساساً شخص با ایمان کسی است که عقل را راهنمای خود قرار دهد و از آن پیروی کند (کلینی، ۱/ ۲۵؛ حر عاملی، وسائل الشیعه، ۱۵/ ۲۰۷؛ کراچکی، ۱/ ۱۹۹) و به تعبیر دیگر می‌توان گفت مؤمن عقل‌مدار است و عقلانیت مبنای اعتقادات و کردار او است. در واقع شناسایی و اعتبار دین خود به توسط عقل صورت می‌پذیرد و بی استمداد از عقل نمی‌توان دیندار بود.

عقل وسیله‌ی شناخت پیامبران راستین از مدعیان دروغین نبوت است (کلینی، ۱/ ۲۵، صدوق، علل الشرائع، ۱/ ۱۲۲) و اساساً آنکه عقلانیت خود را به کار نمی‌بندد، دین ندارد زیرا تمام خیر در به کارگیری درست عقل است (حرانی، ۵۴، نوری، ۱۱/ ۲۰۸ و ۲۰۹؛ مجلسی، بحار الأنوار، ۱/ ۹۴ و ۱۶۰/ ۷۴؛ فتال نیشابوری، ۱/ ۴؛

کراجکی، ۳۱/۲) و چنین دینداری مورد اعتنا قرار نگرفته (کلینی، ۲۷/۱) و حتی اگر نماز و روزه و حج بسیار داشته باشد، اعمالش از او پذیرفته نیست (همو، ۱/۲۴) زیرا در روز قیامت بندگان به میزان عقولشان به درجات عالی و قرب الهی نائل می‌شوند (طبرسی، ۴۸۷/۱۰).^۱

۲.۲. خرافه و زمینه‌های پیدایش آن در فرهنگ عامه

در زبان فارسی خرافه به امر موهوم و غیر واقعی گفته می‌شود (خداپرستی، مدخل خرافه) و خرافات عبارتی از مجموع اعتقادات یا اعمال ناشی از نادانی، ترس از ناشناخته‌ها، اعتقاد به جادو و بخت، درک نادرست برخی علت و معلول‌ها، و مانند آن (عمید، مدخل خرافات) که تکیه گاه عقلی و شرعی نداشته و مانع مهمی در برابر عقلانیت به شمار می‌روند. همچنین در کتاب‌های لغت عرب، خرافه سخنی است دروغ اما جالب توجه و شنیدنی^۲ (فراهیدی، ۴/۲۵۲؛ صاحب بن عباد، ۴/۳۲۹) و نیز گفته شده این کلمه در اصل نام شخصی از قبیله‌ی بنی‌عذره یا بنی‌جهینه بوده است که جنیان او را می‌ربایند و پس از مدتی رها می‌کنند و او مطالبی را از قول آنها برای مردم بازگو می‌کرده است و چون باور آن مطالب برای مردم سخت بود سخن او را باور نمی‌کردند و می‌گفتند «هذا حدیث خرافة» و سپس این کلام بر هر سخن بیهوده و بی‌اساسی گفته شد. (نک: جوهری، ۴/۱۳۴۹؛ ابن‌سیده، ۵/۱۷۱؛ ابن‌منظور، ۹/۶۵؛ احمد خفاجی، ۱۴۰؛ زبیدی، ۱۲/۱۶۲). باورهای خرافی از دیرباز در میان بشر رواج داشته است و یکی از مهمترین زمینه‌های شکل‌گیری آن را می‌توان در جهل و نادانی بشر دانست. کما اینکه در تاریخ اسلام نیز پیشینه‌ی آن به دوره جاهلیت و باورهای خرافی آنان باز می‌گردد که برخی از آنها را قرآن کریم متذکر شده است و به شدت از آن نهی کرده است؛ باورهایی از قبیل اعتقاد به فال بد یا طیره (النمل، ۴۷؛ یس، ۱۹)^۳ و یا گمان خرافی مردم در مورد خورشید گرفتگی روی داده هنگام مرگ ابراهیم فرزند پیامبر (ص)^۴ که انکار شدید پیامبر (ص)^۵ نسبت به این باور را در پی داشت و به دنبال آن فرمود: خورشید و ماه دو نشانه از نشانه‌های پروردگارانند و گرفتگی آنها در پی مرگ یا زندگی کسی نیست^۶ (تفصیل را نک: برقی، ۲/۳۱۳؛ کلینی، ۵/۵۲۷ و ۶/۵۸۷؛ صدوق، من‌لایحضره‌القیه، ۱/۵۴۰)^۷ و یا اعتقاد به سعد و نحس ایام و ساعت‌هایی از شبانه روز بر اساس وضعیت ستارگان در آسمان‌ها نمونه‌ای از برخورد شدید امیرمؤمنان (ع)^۸ با چنین تفکرات خرافه‌گرایانه‌ای در نهج‌البلاغه آمده است، آنجا که هنگام عزیمت امام (ع)^۹ برای نبرد با خوارج، فردی به ظاهر

^۱ - برای آگاهی بیشتر در این خصوص به عنوان نمونه نک: پهلوان، جایگاه عقل و دین در قرآن و حدیث/ ۷۵-۸۸

^۲ - الخرافة؛ حدیث مستملح کذب

^۳ - برای آگاهی بیشتر در این باره به عنوان نمونه نک: جمشیدی، ۹۳-۱۴۲ و علوی‌نژاد، ۲۴۸-۲۷۱.

^۴ - «إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ آيَاتٌ مِنَ اللَّهِ يَجْرِيَانِ بِتَقْدِيرِهِ وَيَنْتَهِيَانِ إِلَىٰ أَمْرِهِ وَلَا يَنْكَسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلَا لِحَيَاةِ أَحَدٍ»

^۵ - برای آگاهی بیشتر از موارد این خرافه‌گرایی در دوره جاهلیت و چگونگی مبارزه‌ی پیامبر با آن نک: حسینی رودباری، ۴۸-۶۶؛ فتاحی‌زاده، ۳۹-۵۸.

منجم نزد ایشان آمده اظهار می‌دارد که من با بررسی ستارگان دریافته‌ام که چنانچه شما الان برای جنگ حرکت کنید شکست می‌خورید و امام^(ع) به شدت او و هر آن کس که به باور او معتقد باشد را تخطئه کرده و چنین اعتقادی را مساوی با کفر به خداوند متعال می‌داند (نک: سید رضی، کلام ۷۹ و نیز دلشاد تهرانی، تراز حیات، ۶۳۲-۶۳۴) و برای مخالفت با ادعای وی در همان ساعت حرکت کرده و پیروز هم می‌شود (نک: ابن ابی‌الحدید، ۲/ ۲۷۰). همچنین در یکی دیگر از خطبه‌های نهج‌البلاغه در نفی خرافه‌ی رایج بین مردم در کیفیت تولید مثل طاووس که آن را ناشی از قطره اشک چشم طاووس نر می‌دانستند، امام علی علیه السلام ضمن اشاره به اینکه جفت‌گیری طاووس همانند خروس است می‌فرماید «این باور نادرست از افسانه‌ی موهوم آمیزش منقار به منقار کلاغ شگفت‌آورتر نیست» (نک: سید رضی، خطبه ۱۶۵، و نیز دلشاد تهرانی، تراز حیات، ۶۳۱). پاره‌ای باورهای خرافی نیز در قالب اسرائیلیات به کتاب‌های تفسیری و تاریخی مسلمانان راه یافته است.^۱ برخی دیگر از باورهای خرافی نظیر اعتقاد به نحوست عدد سیزده و مواردی از این دست از جمله باورهای خرافی رایج بین مردم ایران زمین است که انسان مسلمان معتقد به خداوند و عقلانیت دینی، بر اساس آموزه‌های قرآن و روایات که چیزی جز دستورات سازگار با عقل نیست، لازم است از آنها اجتناب کند.^۲ سید مرتضی نیز در آثار خود بر اساس همین عقلانیت است که به شدت به نفی چنین باورهای خرافی پرداخته و حتی روایات سازگار با این باورها را یا مردود دانسته و یا در صدد تأویل و توجیه آن برمی‌آید که در ادامه به نمونه‌هایی از این عقلانیت سید مرتضی در مبارزه با موهومات خرافی اشاره خواهد شد.^۳

۲.۳. زمینه‌های عقلانیت در آثار و شخصیت سید مرتضی (ره)

ابوالقاسم علی بن الحسین بن موسی، ملقب به علم الهدی و سید مرتضی از دانشمندان صاحب نام امامیه در قرن چهارم و پنجم هجری است. در این دوران بدلیل ضعف خلافت عباسی و حضور مقتدرانه حکومت شیعی آل‌بویه و درگیر شدن علمای اهل سنت با جریان‌های فکری چون معتزله، فرصت مناسبی برای دانشمندان شیعه برای نشر و ترویج فرهنگ و معارف اهلیت^{علیهم السلام} بوجود آمد (خضری و همکاران، ۲/ ۳۴۶) و به خصوص حوزه بغداد در میان شیعیان از رونق چشمگیری برخوردار بود و دانشمندان بسیاری در آن رشد و پرورش یافتند و سید

^۱ - برای آگاهی بیشتر در این باره نک: جعفری، ۴۳-۸۰. همچنین برای اطلاع از نمونه‌هایی از این اسرائیلیات به خصوص در مورد انبیاء عظام الهی که به فرهنگ عرب راه یافته است رک: فجر رسلان، ۱۰۵-۱۳۵.

^۲ - لازم به ذکر است که این مسأله مورد توجه اندیشوران مسلمان در دوره معاصر نیز بوده است و در صدد مقابله با آن برآمده‌اند. برای آگاهی بیشتر به عنوان نمونه نک: پژوهنده، ۷۹-۱۰۲.

^۳ - برای آگاهی بیشتر درباره زمینه‌های پیدایش خرافه‌گرایی نک: نصراللهی، ۱۹۹-۲۲۳؛ و کیلی، ۸۵-۹۶؛ در این باره کتاب‌هایی نیز به نگارش درآمده است. از جمله رک: گوستاو جاهودا، ترجمه محمد تقی براهنی. همچنین نقد این کتاب را نک: شعیری، ۶۲-۶۵ و مولوی گنجه، ۲۱-۲۴.

مرتضی که پس از استاد خود شیخ مفید ریاست این حوزه را عهده‌دار شد، از افراد تاثیرگذار آن است (همانجا، ۳۲۰ و ۳۲۱). وی در فنون مختلف علم و ادب سرآمد و صاحب نظر و در جامعیت بین دانشمندان اسلامی کم نظیر بود.^۱ شمار قابل توجهی از آثار متعدد و متنوع او در حوزه‌های مختلف اعم از کلام، فقه، اصول فقه، تفسیر، شعر و ادب و حدیث برجای مانده است که در تمامی آنها، عقلگرایی سید مرتضی جلوه و ظهور ویژه‌ای دارد و همین موضوع را می‌توان یکی از دلایل اقبال عموم دانشمندان به کتاب‌ها و تألیفات او در طی قرون و اعصار مختلف دانست (پهلوان، خورشید مغرب، ۲۸). برخی از مهمترین زمینه‌های این عقلگرایی عبارتند از شاگردی سید مرتضی نزد اساتیدی چون قاضی عبدالجبار معتزلی^۲ و شیخ مفید^۳، وجود مکتب عقلگرای معتزله^۴ و حضور پررنگ آنان در بغداد در روزگار سید مرتضی^۵ و تأثیرپذیری سید مرتضی (ره) از آثار علمی خاندان نوبختیان^۶.

واقع شدن در عصر غیبت و احساس نیاز به اجتهاد در احکام فقهی را نیز می‌توان یکی دیگر از زمینه‌های عقلگرایی سید مرتضی دانست؛ زیرا فقهای امامیه تا پیش از عصر غیبت و حتی در دوره غیبت صغری بدلیل حضور امامان علیهم السلام نیازی به اجتهادات عقلی نداشته و تنها راوی اخبار و نقل‌گرای صرف بودند (مفید، المسائل السرویه، ۱۶) و بغداد خاستگاه سید مرتضی نیز مستثنای آن نبوده و بخصوص تا پیش از دوران شیخ مفید رویکرد نص‌گرایانه در آن غلبه داشت به طوری که مکتب حدیثی قم و بیشتر عالمان امامی تا قرن چهارم پیرو آن بوده و همت آنان بیشتر بر جمع آوری احادیث مصروف بود (جباری، ۷۳-۷۵ و مدرسی طباطبایی، ۲۳۰). از این رو است که سید مرتضی به تبع استاد خود شیخ مفید - که آنان را گروهی که غث و

^۱ - برای آگاهی بیشتر از شرح حال زندگانی سید مرتضی به عنوان نمونه نک: ابن اثیر، ۵۴۴/۷؛ ذهبی، حوادث و وفیات سنه ۴۲۱-۴۴۰/ق ۴۳۳؛ قمی، ۴۶۳؛ سبحانی، جعفر، ۲۳۴/۵ به نقل از منابع گوناگون و نیز محی‌الدین.

^۲ - برای آگاهی از شرح حال و دیدگاه‌های قاضی عبدالجبار معتزلی نک: زرکلی، ۲۷۳/۳، صفدی، ۳۱/۱۸-۳۴.

^۳ - برای آگاهی از احوالات وی و برخی از دیدگاه‌های او نک: خوانساری، ۱۵۳/۶-۱۷۸.

^۴ - برای آگاهی بیشتر درباره وضعیت مکتب معتزله در قرن چهارم هجری به عنوان نمونه نک: مفتخری، ۶۳-۹۸.

^۵ - گرچه برخی معتقدند اندیشه‌های سید مرتضی و استاد وی شیخ مفید بی‌تاثیر از تفکرات کلامی معتزله نبوده است (نک: رضوی صوفیانی و گذشته؛ باقری، ۳۸-۴۴) اما باید گفت وی هیچگاه در عقاید خود به مکتب معتزله گرایش نداشته بلکه در مقابل به نقد آن پرداخته و حتی با نگارش کتاب «الشافی» به رد دیدگاه‌های استاد خود یعنی قاضی عبدالجبار پرداخته است و در غیر آن نیز در آثار خود بر این نکته تأکید دارد که روش و مسلک او غیر از آن چیزی است که معتزله برآوردند (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۱/۱۳۸ و ۲/۳۱۷).

^۶ - نوبختیان در شمار خاندانهای اصیل ایرانی تباری‌اند که در اواخر قرن اول تا اوایل قرن پنجم هجری می‌زیسته‌اند و خدمات قابل توجهی را در مسیر ترویج فرهنگ شیعی انجام داده‌اند و ابوالقاسم حسین بن روح نوبختی از نواب اربعه امام عصر علیه السلام یکی از افراد این خاندان است [خضری و همکاران، ۲۱۲/۲-۱۸۱] و به باور برخی محققان معاصر متکلمان امامی بغداد و از جمله سید مرتضی تا حد زیادی از تفکرات آنان تأثیر پذیرفته‌اند. (سبحانی، محمد تقی، ۲۱۸ و ۲۱۹)

سمین را با هم روایت می‌کنند، معرفی کرده است (مفید، المسائل السرویه، ۷۳)۔ انتقادات شدیدی را متوجه اصحاب حدیث کرده و به مقابله با تفکر ایشان پرداخت و نیز کوششی تمام در جهت ترویج تفکر عقلگرایانه در آثار خود به خرج داده است که در ادامه به مواردی از آن اشاره خواهد شد.

۲.۳.۱. عقل و اعتبار آن از دیدگاه سید مرتضی

عقل در نظر سید مرتضی عبارتست از اصول و برهان‌های قاطعی که در آن احتمال و مجاز راه نداشته باشد و چنین عقلی است که اساس و بنیاد معرفت انسانی است و براهین و ادله دیگر باید بدان ارجاع داده شوند (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۱/ ۳۰۹ و ۳۳۴). به عقیده سید مرتضی جایگاه عقل انسان، قلب اوست^۱ و تمامی افراد اعم از انبیاء علیهم السلام و غیر ایشان در برخورداری از این نعمت یکسان‌اند و ملاک مزیت و برتری فردی بر فرد دیگر در سایر علوم است (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۴/ ۳۱). همچنین ارائه تقسیمات منطقی از مفاهیم مختلف و بیان عقلی فروع آن تقسیم نشان از جایگاه والای عقل نزد سید مرتضی دارد. بعنوان مثال در بحث از استحقاقی بودن ثواب، ابتدا با ذکر عبارت «...والأستحقاق فی العقل له وجهان احدهما فی العین و الآخر فی الذمة...» (سید مرتضی، الذریعه، ۲/ ۸۲۶)، وجوه عقلی آن را برمی‌شمارد و یا در مساله‌ای دیگر بیان این نکته که «اگر کسی بگوید به فلانی صد درهم دادم، به لحاظ عقلی دلیلی وجود ندارد که بیشتر از آن مبلغ نداده باشد» (سید مرتضی، الذریعه، ۱/ ۴۰۷)، بر لزوم توجه به عقل از دیدگاه این دانشمند در مسائل روزمره دلالت دارد. همچنین کاربرد عبارتهایی از قبیل: «إنه جائز من جهة العقل» (سید مرتضی، الذریعه، ۲/ ۵۲۸) و یا «جازت العبادة عقلا...» (سید مرتضی، الذریعه، ۲/ ۵۲۸) همگی حاکی از منزلت و اهمیت عقل و میزان عنایت سید مرتضی بدان در استدلال‌های خویش است.

طبق برخی آثار، عقل و خرد در نظر سید مرتضی تا بدان حد از اهمیت است که وی افرادی که از سر تقلید و بدون تعقل معتقد به حق هستند و مبانی اعتقادی خویش را بدون تدبیر و تأمل پذیرفته‌اند، در صورتی که این شاکله‌ی ذهنی آنان به تزییع حقایق اسلامی منجر شود را، کافر و فاسق می‌داند (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۲/ ۳۱۶-۳۱۷)^۲ و بر همین اساس در موارد دیگری از آثار خویش، سخن این چنین افرادی را فاقد حجیت لازم دانسته و اخبار و روایات آنان را مردود اعلام می‌کند (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۳/ ۳۱۰ و ۳۱۱).

^۱ - بدهی است که مراد از این قلب، نه آن قلب صنوبری شکل است بلکه مقصود از آن همان قلبی است که در قرآن در کنار واژه «سمع» بکار رفته (ق، ۳۷) و «تفقه» و «تعقل» بدان نسبت داده شده است (الأعراف، ۱۷۹؛ الحج، ۴۶).

^۲ - اعلم أن معتقد الحق علی سبیل التقليد غیر عارف بالله تعالی، و لا بما أوجب علیه من المعرفة به فهو كافر لاضاعته المعرفة الواجبة... فإذا ثبت كفر من ضیع المعارف، فلا شبهة فی أنه فاسق، لان كل كفر فسق و ان لم یکن كل فسق كفرا... فهو ملزم معاقب علی تزییعه و تفریطه.

به باور سید مرتضی خداوند هیچگاه مکلفین را رها نکرده و همواره راهی برای شناخت احکام شرعی برای ایشان قرار داده است و از این رو در فرض نبود دلایل سمعی و یا اجماع امامیه نسبت به مسأله‌ای از احکام شرعی، تنها حجت مکلفین در این مسأله دلایل و احکام عقلی است (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۱/ ۲۱۱). از این رو به اعتقاد وی چنانچه کسی در جایی باشد که دین خدا از طریق پیامبران به او نرسد و اطلاعی از آن نداشته باشد، حجت وی در انجام تکالیف الهی عقل اوست و باید به حکم عقل خویش عمل کند (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۴/ ۳۴).^۱

۲.۳.۲. حوزه‌های اختصاصی عقل از دیدگاه سید مرتضی

سید مرتضی در مواضعی از آثار خویش با بیان عبارتهایی از قبیل «...لا یفتقر فی ذلک الی السمع» (سید مرتضی، الذخیره فی علم الکلام، ۲۴۲) بر استقلال عقل از سمع و حتی اختصاصی بودن آن در برخی از حوزه‌های آگاهی به ویژه در کسب اعتقادات و معارف اولیه تأکید دارد؛ گرچه این نکته به معنای نفی نقل و دلایل سمعی نیست بلکه در برخی موارد چنانچه در ادامه خواهد آمد، دلایل نقلی می‌تواند نقش تاییدی برای دلایل عقلی داشته باشد. به بیان دیگر مسائل اعتقادی از قبیل توحید، نبوت، امامت و معاد در مرحله پذیرش و اثبات، حوزه اختصاصی عقل به شمار می‌آید و نقل، نقشی در آن ندارد. زیرا تا با دلایل عقلی اصل توحید ثابت نشود، نمی‌توان به سراغ مباحث مربوط به نبوت و امامت و معاد رفت. به همین دلیل سید مرتضی قائل به نقش انحصاری عقل در کسب معرفت اولیه نسبت به خداوند است زیرا از نظر وی بعد از شناخت خداوند و حکمت اوست که دلایل سمعی اعتبار می‌یابد و بعد از آن است که می‌توان نسبت به پیامبران الهی و جانشینان آنها معرفت پیدا کرده و به سخن ایشان استناد کرد زیرا شناخت پیامبری پیامبران و امامت امامان مبتنی بر شناخت خداوند متعال است (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۱/ ۱۲۷). از این رو به اعتقاد وی لازم است تا در کسب اصول اعتقادات محققانه عمل کرده و تمامی بنیانها و مبانی عقیدتی را از روی عقل و تحقیق و نه نقل و تقلید پذیرفت و برخورد شدید او در آثار خود با مقلدین در حوزه عقاید ناشی از همین باور است؛ به طوریکه وی کسانی که مقلدانه معتقد به اصول عقاید شده‌اند را به شدت نکوهش کرده و حتی ایشان را به همین دلیل فاسق و فاقد شرایط عدالت دانسته و منقولات آنان را قابل پذیرش نمی‌داند (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۳/ ۳۱۰ و ۳۱۱).

^۱ - در این خصوص لازم به ذکر است که اصولیان، فقدان دلیل سمعی (اجتهادی) را موضوع اصول عملیه دانسته و معتقدند مکلف باید در صورت نبودن دلیل سمعی همچون آیات قرآن و روایات صحیح برای برون رفت از حیرت به اصولی از قبیل استصحاب، تخییر، براءت، احتیاط و... عمل کند که تمامی آنها ریشه در عقل دارد. (برای آگاهی بیشتر در این باره نک: سید مرتضی، الذریعه ۲/ ۸۲۴-۸۳۷)

علاوه بر موارد یاد شده فوق، وی در بسیاری دیگر از مباحث کلامی یا حتی فقهی خویش، با استناد به آنکه فلان امر، اصلی عقلی است، نیازی به ورود دلایل سمعی در آن نمی‌بیند و دلیل عقل را به تنهایی برای جواز یا اباحه یا حرمت کافی می‌داند. بعنوان نمونه وی لزوم تعلق ثواب به بندگان را به لحاظ عقل امری نیکو می‌داند که حسن آن بی‌نیاز از دلیل سمعی است (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۱/ ۱۴۸؛ همو، جمل العلم و العمل، ۳۷؛ همو، الذخیره فی علم الکلام، ۲۴۲). همچنین در موردی دیگر وی در پاسخ پرسشگری که از او در خصوص جایز بودن یا جایز نبودن کشتن حیوانات مودی و آزار رساندن به آنها سؤال می‌کند چنین پاسخ می‌دهد که این کار مستلزم وجود اذن سمع (دلیل سمعی از قرآن یا روایات) است اما چنانچه این ضرر اندک باشد یا منفعتی که بواسطه این ضرر رساندن عائد می‌شود قابل توجه باشد انجام آن عقلاً نیکو است مانند آنکه مردم عقلاً سوار شدن بر حیوانات را گرچه موجب آزار جزئی آنان است جایز شمرده و نیازی به دلیل سمعی ندارند زیرا در عوض آن اذیت، متکفل غذا و مایحتاج آن حیوان شده‌اند (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۲/ ۳۷۲ و ۳۷۳؛ همو، الذخیره فی علم الکلام، ۲۴۲).

نمونه دیگری که از نظر سید مرتضی ریشه در اصول عقلی داشته و پذیرش آن نیازمند دلیل سمعی نیست اصل محترم بودن مالکیت افراد است که متوقف بر دلایل سمع نیست زیرا به اعتقاد وی هر کس که مالک چیزی شود و ملکیت وی بر آن تثبیت گردد، بالطبع بر دیگری تصرف بدون اذن او در آن مال جایز نخواهد بود (سید مرتضی، الذریعه، ۲/ ۸۲۴) با این حال از نگاه سید مرتضی این سخن بدین معنا نیست که این امر استثنا نداشته باشد زیرا وی برای دفع هر گونه شبهه‌ای می‌افزاید که با وجود این حق عقلی مالکانه، در برخی موارد تصرف بدون اذن صاحب مال عقلاً جایز بوده و قبیحی ندارد، از قبیل آنکه کسی بواسطه حقی که بر دیگری دارد در مال وی باندازه حق خود تصرف کند مانند آنکه پولی از او غصب شده باشد و هیچ راهی برای رسیدن به حق خود نداشته باشد و به ناچار باندازه همان پول در مال غاصب تصرف کند (سید مرتضی، الذریعه، ۲/ ۸۲۶).

۳. شاخصه‌های عقلانیت در آثار سید مرتضی (ره)

عقلگرایی سید مرتضی در جنبه‌های مختلف شخصیتی وی و آثار گوناگونی که از خود برجای گذاشته جلوه‌گر است. برخی از مهمترین شاخصه‌های عقلانیت سید مرتضی را می‌توان در توجیه عقلی احکام و نیز دفاع از مبانی کلامی تشیع و تأویل آیات و روایات ناسازگار با اصول عقلی خرافه‌زدایی و نقد خرافات، مورد قبول وی مشاهده کرد که به نمونه‌هایی از آن اشاره می‌شود.

۳.۱. نقد خرافات و خرافه‌زدایی

سید مرتضی به لحاظ آنکه عالمی خردگرا بوده، توجه ویژه‌ای به نقش عقل و جایگاه آن در فهم متون دینی و نقد برداشت‌های نادرست از دین داشته است و چیزی که سید مرتضی را هم تا به امروز نگه داشته همین جنبه عقل‌گرایی او و مبارزه با خرافه پرستی و خرافات است. وی همواره با پایبندی به عقل و شرع دیگران را نیز بدان توصیه کرده و از بیان دیدگاه‌های خویش در رد عقاید انحرافی - که معتقدات خرافی از آن جمله است - ابایی نداشت. به عنوان نمونه سید مرتضی به صراحت هرگونه تاثیر کواکب و افلاک و سعد و نحس ایام در سعادت و شقاوت بشر را رد کرده و نه تنها اعتقادی به آنچه منجمان در این باره گفته‌اند ندارد بلکه گفتار ایشان را نیز در این خصوص فاقد مبنا و حقیقت می‌داند زیرا به نظر وی اگر منجمان به سعد و نحس ایام آگاه بودند و پیش از وقوع حوادث از آن اطلاع می‌داشتند باید هیچگاه بلا و یا مصیبتی بدیشان نمی‌رسید، حال آنکه چنین نیست (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۲/ ۳۰۶). وی همچنین در پاسخ به کسی که از وی درباره تکذیب احکام نجوم در سعد و نحس ایام و اینکه آیا وی هنگام سفر یا پوشیدن لباس نو و نظائر آن به این احکام عمل می‌کند یا خیر می‌گوید: «نه تنها من به این احکام اعتنایی ندارم بلکه حتی تقویم نجومی شامل سعد و نحس ایام در خانه‌ام ندارم و در آن نظر نمی‌کنم و تا کنون جز خیر هم چیزی ندیده‌ام.» (همانجا) از این رو بدیهی است چنانچه روایتی در این باب هم رسیده باشد را یا به طور کلی رد کرده و یا در مقام تاویل و توجیه آن برآید.^۱

نمونه دیگر در این باب نفی ملک بودن رعد و برق است که گرچه روایاتی در این خصوص در منابع روایی امامیه^۲ رسیده است اما سید مرتضی به لحاظ عقلی این روایات را رد کرده و نپذیرفته و آن را عقیده‌ای نادرست می‌داند و معتقد است که رعد و برق پدیده‌ای طبیعی است که از برخورد ابرها با یکدیگر بوجود می‌آید (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۴/ ۱۸).

۳.۲. تأویل آیات و روایات ناسازگار با اصول عقلی

نقش محوری و اساسی عقل در اثبات تمامی امور دین اعم از اصول و فروع شاخصه اصلی تفکر و دیدگاه‌های سید مرتضی است و او همواره در تمامی آثار خویش از این چراغ فروزان درونی در تبیین رهنمودهای حجت بیرونی یا آموزه‌های پیامبران بهره برده است. از این روست که وی در تفسیر و تأویل آیات و احادیث روشی عقلی را بکار می‌بندد و چنانچه ظاهر متون نقلی اعم از قرآن و روایات با دلایل قطعی مورد قبول وی یعنی

^۱ - برای آگاهی از روایات موجود در این باب که برخی به ظاهر تایید احکام نجوم از آن برداشت می‌شود و برخی نفی مطلق و برخی تاثیر غیر مستقل آنها را

تایید می‌کند نک: محمدی ری شهری، میزان الحکمه ۳/ ۲۳۵۱-۲۳۵۳

^۲ - به عنوان نمونه نک: عیاشی، ۲/ ۲۰۷؛ صدوق، من لایحضره الفقیه، ۱/ ۵۲۵ و ۵۲۶؛ کلینی، ۸/ ۲۱۸؛ مجلسی، بحار الانوار، ۹/ ۲۱۵ و ۱۳/ ۲۲۹ و ۵۶/ ۳۸۰ و ۳۸۲

نصوص قطعی و ضروریات عقلی در تعارض باشد، آنها را به گونه‌ای موافق با این ادله تاویل و توجیه نموده و اگر عام است، تخصیصی برای آن یافته و چنانچه مجمل است به تبیین آن اقدام کرده و اگر اطلاق دارد، آن را مقید ساخته و یا وجهی مجازی را در تفسیر آن جاری می‌سازد (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۱/ ۱۲۴؛ خطاوی، ۹۹).

به عنوان نمونه از آنجا که سید مرتضی به لحاظ عقلی حضور در چند مکان در زمان واحد را برای اجسام محال می‌داند، ضمن صحیح دانستن اصل روایت حضور پیامبر^(ص) و امام علی^(ع) بر بالین محضران در هر کجای عالم که باشند، روایت را حمل بر مجاز کرده و معنایی غیر از ظاهر آن را برمی‌گزیند و در نهایت با استناد به لغت و شعر عرب در مقام توجیه و تاویل آن برمی‌آید (مجموعه رسائل سید مرتضی، ۱/ ۲۸۱).

در نمونه‌ای دیگر سید مرتضی در خصوص روایت «لو كان القرآن في اهاب ما مسَّته النار» (سید مرتضی، امالی، ۱/ ۴۲۶؛ ابن ابی‌جمهور احسائی، ۴/ ۱۱۲ و ۳۲۶؛ شعیری، ۴۸؛ مجلسی، بحار الأنوار، ۸۹/ ۱۸۴)^۲ بر اساس همین رویکرد عقلی ابتدا ضمن نقد دیگر تاویل‌های ذکر شده برای این روایت به بیان وجه صحیح معنای آن از دیدگاه خود پرداخته و معتقد است این کلام که از پیامبر (ص) نقل شده، در مقام مبالغه در تعظیم قرآن وارد شده است به این معنا که قرآن آنقدر عظمت دارد که اگر بر فرض در میان جلدی نوشته شود و سپس در آتش افکنده شود و اگر قرار باشد که آتش چیزی را به خاطر علو شأن آن نسوزاند (در حالیکه شأن آتش سوزاندن است)، قرآنی که میان جلد نوشته شده است را نمی‌سوزاند و چنین سبک بیانی در خصوص مبالغه و تعظیم چیزی در زبان عرب فراوان وجود دارد و بکار می‌رود و کسی که کمترین آشنایی با زبان عرب داشته باشد آن را درمی‌یابد مانند این سخن خداوند متعال که اگر قرآن را بر کوهی نازل می‌کردیم آن کوه از هم متلاشی می‌شد^۳ نه بدین معنا که واقعا چنین امری در خارج محقق می‌شود بلکه به این معنا که اگر قرار باشد کوه با آن عظمتش در اثر چیزی متلاشی شود، به سبب نرول قرآن بر آن متلاشی می‌شود. (تفصیل را نک: سید مرتضی، امالی ۱/ ۴۲۶-۴۳۱)^۴

^۱ - در این خصوص لازم به ذکر است که گرچه به عقیده برخی، سید مرتضی تنها به تاویل آن دسته از اخبار پرداخته است که آنها را صحیح می‌دانسته (نک: عباسی و آقائی/ ۱۸۱) اما در مواردی حتی با وجود آنکه وی خبری را نپذیرفته و حکم به مدسوس بودن آن داده و حتی ظاهر آن را «خیث» خوانده است وجه تاویلی برای آن ارائه کرده است (از جمله نک: سید مرتضی، رسائل) و این مبنایی است که وی در کتاب الشافی خود اینگونه از آن یاد می‌کند: «لیس يجوز أن يتأول أحد من المتكلمين خبرا يعتقد بطلانه، أو يشك في صحته، إلا بعد أن يبين ذلك من حاله و يدل على بطلان الخبر أو على فقد ما يقتضيه صحته»

^۲ - اگر قرآن در میان جلد باشد (و دچار آتش سوزی شود)، آتش بدان نرسد.

^۳ - «لو أنزلنا هذا القرآن على جبل لرأيته خاشعاً متصدعاً من خشية الله وتلك الأمثال تضرها للناس لعلهم يتفكرون» (الحشر، ۲۱)

^۴ - در آثار سید مرتضی موارد مشابه دیگری نیز یافت می‌شوند از قبیل روایات مربوط به متولی غسل امام^(ع) (نک: سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۳/ ۱۵۳-۱۵۹)

۳.۳. توجیه عقلی احکام

سید مرتضی در عین حال که متکلمی زبردست است از فقهای نامدار شیعه در قرن پنجم هجری به شمار می‌رود. دلیل این موضوع مرجعیت او بر حوزه‌ی درسی بغداد بعد از وفات شیخ مفید است. قابل ذکر است که عقلگرایی او بر حوزه‌ی احکام فقهی و فتاوی دینی این دانشمند نیز سایه افکنده لذا یکی دیگر از شاخصه‌های عقلگرایی سید مرتضی را می‌توان در آراء و فتاوی فقهی وی مشاهده کرد که خردگرایی به شکلی تمام و کامل در آن جلوه گر است.

به عنوان مثال سید مرتضی در بحث از جایز بودن یا جایز نبودن نماز در خانه غصبی، با یک استدلال عقلی، بطلان و عدم جواز این کار را نشان می‌دهد. از دیدگاه وی به حکم عقل تصرف در خانه دیگری بدون اذن وی بی‌تردید مصداق غصب است و باز به حکم عقل نماز خواندن در چنین خانه‌ای جدای از دیگر اعمال متصرفانه نیست و خود نوعی تصرف به شمار می‌آید که به حکم عقل قبیح بوده و ظلم است و اگر کسی از فقها خلاف این گمان کند و آن را طاعت بپندارد و گمان کند که نماز خواندن جدای از غصب است خطای بزرگی مرتکب شده است (سید مرتضی، مسائل الناصریات، ۲۰۶).^۱

۳.۴. دفاع از اصول و مبانی تشیع

یکی دیگر از شاخصه‌های عقلگرایی سید مرتضی را می‌توان چگونگی دفاع وی از اصول و مبانی تشیع دانست. وی که از متکلمان به نام شیعه است در اثبات و دفاع از مبانی تشیع نیز از اصول عقلی خارج نشده و سخت بدان پایبند است و دو کتاب معروف کلامی خود یعنی «الشافی فی الامامه» و «تنزیه الانبیاء» را بر همین مبنا نگاشته است.

از جمله وی تأکید ویژه‌ای بر اصل عصمت انبیاء و ائمه^(ع) داشته و آن را از بزرگترین اصول در مبحث امامت می‌داند (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۳/ ۱۴۵). وی معتقد است که نه تنها امامان^(ع) بلکه تمامی انبیاء نیز از این مقام برخوردار بوده و مرتکب هیچ گناه و لغزشی اعم از صغیره و کبیره نمی‌شوند (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۱/ ۱۲۱ - ۱۲۳) و از این رو اگر خبری مخالف این مبنا در متون روایی به ما برسد لازم است تا مورد نقد و بررسی قرار گرفته و به شکلی که مخالفت این مبنا نباشد تأویل و در غیر این صورت رد شود (سید مرتضی،

و نیز روایات ناظر به شنیده شدن کلام زائران توسط مزور (نک: همان، ۲۸۰/۱).

^۱ - برای آگاهی از دیگر نمونه‌های مربوط به عقلگرایی سید مرتضی در آراء فقهی نک: سید مرتضی، رسائل ۳۲۹/۴؛ همو، الانتصار فی انفرادات

تنزیه الانبیا، ۱۵).

از همین رو است که وی در دیگر آثار خود و نیز در پاسخ به سؤالاتی که از او می‌شده است همواره این مبنا را فرض گرفته و بر آن اساس پاسخ می‌داد. از جمله سید مرتضی^(ره) در پاسخ به سؤال کسی که از او درباره وقت نماز ظهر و عصر و در ضمن آن از حدیث رد شمس و سبب قضا شدن نماز عصر امام علی^(ع) پرسش کرده است، ضمن پذیرش اصل آن روایت معتقد است که هرگز جایز نیست که نماز واجبی از امام معصوم^(ع) فوت شود بلکه آنچه روی داده آن است که تنها وقت فضیلت نماز عصر سپری شده بود و خورشید دوباره برای او بازگردانده شد تا آن فضیلت را درک کند و فرض دیگری غیر از این جایز نیست (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۱/ ۲۷۴؛ همو، امالی، ۲/ ۳۴۰-۳۴۳). از این پرسش و پاسخ چنین برمی‌آید که سؤال کننده حدیث رد شمس را مسلم و قطعی می‌دانسته است و سید مرتضی نیز در پاسخ وی تنها به دفع شبهه قضا شدن نماز عصر امیرمؤمنان علیه السلام می‌پردازد و نه تنها اصل این حدیث را انکار نکرده بلکه در موارد دیگری از آثار خود از جمله در شرح «قصیده مذهب» سید حمیری به مناسبت بیتی از شعر او در اشاره به قضیه رد شمس، به تفصیل به این شبهه و دیگر شبهات مربوط به این خرق عادت پاسخ داده و با بیان عبارت «الروایة بذلك مشهورة» بر وقوع آن یکبار در زمان پیامبر (ص) و یکبار در زمان خلافت امیرمؤمنان علیه السلام صحه گذاشته است (نک: سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۴/ ۷۸-۸۳؛ همو، امالی، ۲/ ۳۴۰-۳۴۳).

همچنین بر همین اساس است که وی سعی دارد تا فقه امامیه را بر مبانی اصیل، متقن و فراگیر بنیان نهد و در دفاع از آن پاسخ گوی اشکالات اهل تسنن باشد و از این رو به تألیف کتابهایی همچون انتصار و ناصریات در «علم الخلاف» می‌پردازد که یکی از کهن ترین کتب موجود در این حوزه و حاوی امهات مسائل فقهی است (طباطبایی، ۲۰۶ و ۲۰۷).

۴. تمایز بین خرافه‌زدایی و قلمرو دینی خارج از عقلانیت

از دیدگاه سید مرتضی مواردی وجود دارد که نمی‌توان آنها را در قالب عقلانیت قرار داد و بر مبنای عقل در مورد آنها داوری کرد و آنها را پذیرفت بلکه این قبیل موارد از جمله تعبدیات دینی هستند که به دلیل وجود نقل قطعی برای آنها لازم است آنها را پذیرفته و حتی اگر به ظاهر با قواعد عقلی سازگاری نداشته باشند، در صدد انکار آنها برنیامد و آن را در زمره خرافات ندانست. سید مرتضی با اینکه عالمی به تمام معنا خردگرا است و در مقام استدلال کمتر به اخبار متوسل می‌شود، اما با این همه، هیچگاه جانب انصاف را رها نکرده و چون اهل اعتزال از نقل فاصله نگرفته و هرگز به عقل گرایی افراطی گرایش پیدا نکرده است از دیدگاه وی برخی از عقاید و احکام دینی به ویژه در حوزه فروع، خارج از دایره ورود عقل بوده و اثبات آنها تنها از طریق نقل مسلم

قطعی، ممکن است. البته وی بدلیل اهمیت فراوانی که برای عقل و جایگاه آن در فهم و نقد حدیث و نیز بهره‌وری از آن در بیان مسائل مختلف، قائل است تا جای ممکن اصالت را به عقل می‌دهد و سعی در تاویل و توجیه روایات با ادله عقلی دارد اما با این وجود در مواردی از آثار خود با بیان عبارتهایی از قبیل «... أن العقل لا مدخل له فيه» (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۴/ ۳۴۵) یا «اعلم أنه لا طريق من جهة العقل... فالمرجع فيه الى السمع» (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۲/ ۱۵۵) و یا «... فطريقة السمع، لا مجال لأدلة العقل فيه» (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۱/ ۱۵۴) و یا «لا دليل في العقل على... وإنما المرجع في ذلك الى السمع» (سید مرتضی، جمل العلم و العمل، ۳۷) و یا «فلا طريق الى العلم به الا السمع» (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۱/ ۴۰۳) و یا «... لا دلالة في العقل علي...» (سید مرتضی، الذخيرة في علم الكلام، ۲۸۱) و یا «طريق معرفة... السمع دون العقل» (همان، ۲۹۸) اذعان دارد که در پاره‌ای مسائل تنها نقل است که می‌تواند راه‌گشا باشد و عقل و استدلال‌های عقلی راهی به آن ندارند و بدنبال آن از ضرورت توقف در برخی موضوعات تا یافتن دلیل سمعی قاطع سخن گفته و نقل را بر عقل مقدم داشته است.

به عنوان مثال سید مرتضی در پاسخ به پرسشهایی از قبیل اینکه آیا آسمانها و زمین اولین مخلوقات خداوند هستند (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۴/ ۳۲) و یا آیا انبیاء برتر از ملائکه‌اند (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۲/ ۱۵۵ و ۱۵۶؛ همو، امالی، ۲/ ۳۳۳) و یا آیا ائمه هیچیک بر دیگری برتری دارند یا خیر، یا اینکه کدام امام افضل است؟ آیا امام حسن علیه السلام برتر است یا امام حسین علیه السلام؟ حکم کسی که با فروع دین مخالفت کند چیست و آیا چنین فردی مؤمن است یا کافر؟ (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۱/ ۱۵۴) آیا ثواب و عقاب مترتب بر ایمان و کفر دائمی است یا منقطع؟ (همان، ۱۴۸؛ همو، جمل العلم و العمل، ۳۷)^۱، کیفیت نزول قرآن چگونه بوده است؟ آیا دفعی بوده است یا تدریجی؟ (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۱/ ۴۰۲) به یک پاسخ مشترک در تمام این موارد بسنده می‌کند و آن اینکه این مسائل از مواردی نیست که بتوان با ادله عقلی در مورد آن به قضاوت نشست بلکه یقین به آن، نیازمند دلیل قاطع نقلی از قرآن یا دلیل سمعی دیگری است که قطع بر صحت آن باشد و چنانچه نقلی قطعی و دلیلی شرعی در مورد آن یافت نشود لازم است که در آن مسأله توقف کرده و آن را در مرحله شک قرار داد (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۱/ ۱۴۸ و ۱۵۴ و ۲۸۱ و ۲۸۲؛ ۲/ ۱۵۵ و ۱۵۶؛ ۴/ ۳۲). به نظر می‌رسد این موضع سید مرتضی در توجه به نقل در حوزه‌هایی که عقل از آنها ساکت است، موضعی

^۱ - از دیدگاه سید مرتضی اگرچه عقل فی الجمله ما را به استحقاق این ثواب و عقاب راهنمایی می‌کند اما درک چگونگی این پاداش و دائمی یا موقت بودن آن و اینکه چه کسانی مستحق آن هستند امری است که عقل بدان راه ندارد و اثبات آن تنها از طریق اجماع و یا دلایل سمعی ممکن است. (نک: سید مرتضی، رسائل، ۱/ ۱۴۸ و همو، جمل العلم و العمل / ۳۷؛ همو، الذخيرة في علم الكلام / ۱۵۲ و ۲۸۱-۲۸۵)

معتدلانه‌تر از استاد او یعنی شیخ مفید است^۱

و جوب شرعی و نه عقلی امر به معروف و نهی از منکر - به استثناء مواردی که عقلا دفع ضرری واجب باشد و به حکم عقل جلوگیری و نهی از آن منکر و جوب پیدا می‌کند (سید مرتضی، جمل العلم و العمل، ۳۹) - نیز یکی دیگر از مواردی است که سید مرتضی به آن باور دارد و معتقد است که نهی از منکر تنها بر اساس دلایل شرعی و نقلی و در صورت تحقق شرایط آن^۲ واجب می‌شود (سید مرتضی، جمل العلم و العمل، ۳۹).^۳

سید مرتضی آن دسته روایاتی که می‌پذیرد را هم لزوماً توجیه عقلی ندارد فقط از جهت آنکه روایات را مخبر صادق گفته و قطعی می‌داند می‌پذیرد. وی معتقد است که ملاک عقلی در پذیرش روایات، عقل سلیم و بدیهیات عقلی است و نباید روایتی را که با ضروریات عقلی و دلایل قطعی مخالفتی ندارد اما به ظاهر برای ما غرابت ذهنی دارد و از آن دچار تعجب و شگفتی می‌شویم رد کرد (خطاوی، ۱۱۷) زیرا از دید وی، تعجب از احکامی که علت آنها بر ما پوشیده است و انکار آن، تفاوتی با تعجب کفار از برخی اعمال مسلمانان از قبیل طواف خانه خدا، رمی جمرات، بوسیدن حجر الاسود و موارد دیگر ندارد (سید مرتضی، الإنصاف، ۱۳۲). یکی از مواردی که سید مرتضی آن را از همین نوع از احکام دانسته و البته به بیان برخی دلایل احتمالی تشریح آن نیز می‌پردازد بخشی از آداب و مستحبات در دفن میت یعنی قرار دادن دو چوب تر یا همان «جریدین» در کفن اوست (همان، ۱۳۱ و ۱۳۲). وی همچنین اخبار دال بر معجزات و خوارق عادات انبیاء و ائمه علیهم السلام را نیز از همین قبیل می‌داند. بعنوان نمونه وی در شرح قصیده مذهب سید حمیری، ضمن صحیح دانستن خبر مربوط به استخراج معجزه گونه آب از چاهی که نزد دیر راهب نصرانی بود و در نهایت اسلام آوردن او بدست امیرمؤمنان علیه السلام، بر این نکته تاکید دارد که نباید این قبیل اخبار به صرف آنکه دال بر امری خارق عادت هستند را انکار کرد (سید مرتضی، مجموعه رسائل، ۸۶/۴).^۴

نتایج

۱- سید مرتضی عالمی عقلگرا است که مخالفت جدی با سطحی‌نگری و قشری‌گری به ویژه در معارف دینی داشته است و همین عقلانیت قوی او موجب مخالفت سرسختانه وی با خرافات و ترویج آنها بوده است.

^۱ - تخطئه‌های شیخ مفید نسبت به احکام و عقایدی که ریشه در خبر واحد دارد را نک: مفید، تصحیح اعتقادات الإمامیه.

^۲ - شرایط و جوب شرعی نهی از منکر از دیدگاه سید مرتضی عبارتند از: علم به منکر بودن آن عمل، تاثیر داشتن انکار منکر، عدم خوف بر نفس و آنچه جاری مجرای آن است، مفسده نداشتن انکار آن منکر (نک: سید مرتضی، جمل العلم و العمل، ۳۹)

^۳ - برای آگاهی تفصیلی از ادله موافقان و مخالفان و جوب عقلی امر به معروف و نهی از منکر نک: سروش، ۴۲-۶۲.

^۴ - برای آگاهی بیشتر در خصوص رابطه عقل و نقل از دیدگاه سید مرتضی نک: شریعتی‌نیاسر، معارف، شاهرودی، ۷۳-۹۷.

۲- اعتقاد به فال بد یا طیره و نیز شوم بودن برخی موجودات، اعتقاد به سعد و نحس ایام و ساعت‌هایی از شبانه روز بر اساس وضعیت ستارگان در آسمان‌ها از جمله باورهای خرافی ناسازگار با عقلانیت و منطق عقلی است که سید مرتضی همچون دیگر پیشوایان دینی با الهام از عقل و شرع به مبارزه با آنها برخاسته است.

۳- از دیدگاه سید مرتضی مواردی از قبیل قراردادن جریدتین یا دو چوب تر در کفن میت و مانند آن که به نمی‌توان آنها را در قالب عقلانیت قرار داد و بر مبنای عقل در مورد آنها داوری کرد، از جمله تعبدیات دینی هستند که پذیرش آنها با توجه به دلایل نقلی قطعی لازم است و نباید آنها را انکار کرده و در زمره خرافات دانست.

۴- عقلانیت نزد سید مرتضی تا بدان حد از اهمیت است که وی افرادی که از سر تقلید و بدون تعقل معتقد به حق هستند و مبانی اعتقادی خویش را بدون تدبر و تأمل پذیرفته‌اند و چنین شاکله‌ی اعتقادی موجب تضییع معارف از سوی آنان می‌شود را کافر و فاسق و در نتیجه سخن آنان را فاقد حجیت لازم دانسته و اخبار و روایات آنان را نیز مردود اعلام می‌کند.

کتابشناسی

قرآن کریم.

۱- ابن ابی الحدید، عزالدین ابو حامد، شرح نهج البلاغه، تصحیح: محمد ابو الفضل ابراهیم، قم: افست انتشارات کتابخانه‌ی عمومی آیت الله مرعشی، بی‌تا.

۲- ابن ابی جمهور احسائی، محمد، عوالي اللئالی العزیزیه فی الأحادیث الدینیة، به تصحیح مجتبی عراقی، قم: دار سید الشهداء للنشر، ۱۴۰۵ق.

۳- ابن اثیر، عزالدین ابو الحسن، الکامل فی التاریخ، با تحقیق: عمر عبدالسلام تدمری، چاپ سوم، بیروت: لبنان، دارالکتب العربی، ۱۴۲۲ق.

۴- ابنسیده، علی بن اسماعیل، المحکم و المحيط الأعظم، تحقیق: محمد هنداوی، بیروت: لبنان، دارالکتب العلمیه، بی‌تا.

۵- ابن شعبه حرانی، حسن بن علی، تحف العقول عن آل الرسول، تصحیح: علی اکبر غفاری، قم: جامعه

مدرسین حوزه علمیه قم، ۱۳۶۳ ش.

- ۶- ابن منظور، محمد بن مکرم، *لسان العرب*، بیروت: لبنان، دارالفکر للطباعة و النشر و التوزیع - دار صادر، بی تا.
۷. آمدی، عبدالواحد، *غرر الحکم و درر الکلم*، تصحیح مهدی رجائی، چاپ دوم، قم: دارالکتاب الاسلامی، ۱۴۱۰ ق.
- ۸- باقری، حمید، *بررسی و نقد معیارهای احراز صدور حدیث نزد متقدمان و متاخران امامیه*، رساله دکتری، تهران: دانشگاه تهران، ۱۳۹۱ ش.
- ۹- بحرانی، یوسف بن احمد، *الدرر النجفیة من الملتقطات الیوسفیة*، بیروت - لبنان: دار المصطفی لإحياء التراث، ۱۴۲۳ ق.
- ۱۰- همو، *الحدائق الناضرة فی أحكام العترة الطاهرة*، تصحیح و تحقیق: محمد تقی ایروانی، سید عبدالرزاق مقرر، قم: دفتر انتشارات اسلامی و وابسته به جامعه مدرسین حوزه علمیه قم، ۱۴۰۵ ق.
- ۱۱- برقی، ابو جعفر احمد بن محمد بن خالد، *محاسن*، چاپ دوم قم: دار الکتب الإسلامیه، ۱۳۷۱ ق.
- ۱۲- پژوهنده، محمد حسین، *خرافه ستیزی در اندیشه‌ی دینی از دیدگاه شهید مطهری*، پژوهش‌های اجتماعی اسلامی، شماره ۵۹، ص ۷۹-۱۰۲، مرداد و شهریور ۱۳۸۵ ش.
- ۱۳- پهلوان، منصور، *جایگاه عقل و دین در قرآن و حدیث*، عقل و دین، قم، شماره اول، زمستان ۱۳۸۷ ش.
- ۱۴- همو، خورشید بغداد، *مروزی بر زندگی و آثار سید مرتضی*، مجموعه اندیشه‌مندان ایران و اسلام، تهران: انتشارات همشهری، ۱۳۹۰ ش.
- ۱۵- جباری، محمد رضا. «شناخت و تحلیل مکتب حدیثی قم از آغاز تا اول قرن پنجم هجری». مطالعات اسلامی، تهران: شماره‌های ۴۹ و ۵۰، ص ۸۰-۵۷، پائیز و زمستان ۱۳۷۹ ش.
- ۱۶- جعفری، یعقوب، *اسرائیلیات در کتاب‌های تفسیری و تاریخی*، تاریخ در آینه پژوهش، شماره ۱۴، تابستان ۱۳۸۶ ش.
- ۱۷- جمشیدی، حسن، *خرافه‌گرایی و بازتاب آن در قرآن*، پژوهش‌های اجتماعی اسلامی، شماره ۹۰، ص ۱۴۲-۹۳، مهر و آبان ۱۳۹۰ ش.
- ۱۸- جوهری، اسماعیل بن حماد، *الصحاح (تاج اللغة و الصحاح العربیة)*، بیروت، لبنان: دارالعلم للملایین، بی تا.
- ۱۹- حر عاملی، محمد بن حسن، *الفصول المهمة فی أصول الأئمة (تکملة الوسائل)* تصحیح: القائینی، محمد بن محمد الحسین، قم: موسسه معارف اسلامی امام رضا علیه السلام، ۱۴۱۸ ق / ۱۳۷۶ ش.
- ۲۰- همو، *تفصیل وسائل الشیعة الی تحصیل مسائل الشریعة*، قم: موسسه آل البيت علیهم السلام لإحياء التراث.
- ۲۱- حسینی رودباری، سید مصطفی، *خرافه زدایی در سیره‌ی نبوی*، مجله‌ی پیام، شماره‌ی ۷۹، ص ۴۸-۶۶، پاییز ۱۳۸۵ ش.
- ۲۲- خداپرستی، فرج الله، *فرهنگ واژگان مترادف و متضاد*، سایت دادگان (مرجع دادگان زبان فارسی)

دبیرخانه شورای عالی اطلاع‌رسانی کشور، <http://dadegan.ir/catalog/D۳۹۱۱۱۲۴a>

- ۲۳- همو، فرهنگ واژگان مترادف و متضاد، شیراز: انتشارات دانشنامه فارسی، ۱۳۷۶ش.
- ۲۴- خضری، سید احمد رضا و همکاران، تاریخ تشیع، تهران: انتشارات سمت؛ قم: پژوهشگاه حوزه و دانشگاه، ۱۳۸۴ش.
- ۲۵- خطاوی، وسام، المناهج الروائیة عند الشریف المرتضی، قم: انتشارات دارالحدیث، ۱۳۸۵ش.
- ۲۶- خفاجی، احمد، شفاء الغلیل فی کلام العرب من الدخیل، تصحیح: محمد کشاش، بیروت، لبنان: دارالکتب العلمیه، بی تا.
- ۲۷- دلشاد تهرانی، مصطفی، تراز حیات (ساختارشناسی عدالت در نهج البلاغه)، تهران: انتشارات دریا، ۱۳۹۰ش.
- ۲۸- ذهبی، شمس‌الدین محمد. تاریخ الإسلام ووفیات المشاهیر و الأعلام، محقق: عمر عبدالسلام تدمری، بیروت، لبنان: دارالکتب العربی، ۱۴۲۳ق.
- ۲۹- رضوی صوفیانی، عظیم و گذشته، ناصر؛ علل گرایش شیخ مفید و سید مرتضی به عقلگرایی اعتزالی در قرن چهارم، پژوهشنامه تاریخ تمدن اسلامی، شماره ۲، صص ۱۰۳-۱۲۰، بهار و تابستان ۱۳۹۰ش.
- ۳۰- زبیدی، محمد بن محمد، تاج العروس من جواهر القاموس، بیروت، لبنان: دارالفکر، بی تا.
- ۳۱- زرکلی، خیرالدین، الأعلام، چاپ پنجم، بیروت، لبنان: دارالعلم للملایین، ۱۹۸۰م
- ۳۲- سبحانی، جعفر، موسوعة طبقات الفقهاء، چاپ اول، مؤسسه الأمام الصادق (ع)، قم: ۱۴۱۸ق.
- ۳۳- سبحانی، محمد تقی، «عقلگرایی و نص‌گرایی در کلام اسلامی»، نقد و نظر، قم: شماره ۴۳، تابستان و پائیز، ۱۳۷۴ش.
- ۳۴- سروش، محمد، مبانی عقلانی امر به معروف و نهی از منکر، فصلنامه حکومت اسلامی، سال هفتم، شماره ۲۴، تابستان ۱۳۸۱ش.
- ۳۵- سید رضی، محمد بن حسین، نهج البلاغه
- ۳۶- سید مرتضی، ابوالقاسم علی بن الحسین، مسائل الناصریات، مقدمه: محمد واعظزاده خراسانی، محقق: مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی، تهران: انتشارات سازمان فرهنگ و ارتباطات اسلامی، ۱۳۷۶ش.
- ۳۷- همو، الذریعه الی مسائل الشریعه، مصحح: ابوالقاسم گرجی، تهران: انتشارات دانشگاه تهران، ۱۳۶۳ش.
- ۳۸- همو، مجموعه رسائل، مقدمه و اشراف: سید احمد حسینی، اعداد: سید مهدی رجایی، قم: دارالقرآن الکریم. ۱۴۰۵ق.
- ۳۹- همو، الذخیره فی علم الکلام، محقق: سید احمد حسینی، قم: مؤسسه نشر اسلامی، ۱۴۱۱ق.
- ۴۰- همو، الانتصار، قم: دفتر انتشارات اسلامی، ۱۴۱۵ق.
- ۴۱- همو، مالی، به تصحیح: محمد ابوالفضل ابراهیم، مصر: قاهره، انتشارات دارالفکر، بی تا.
- ۴۲- همو، تنزیه الأنبیاء، چاپ دوم، بیروت، لبنان: دارالأضواء، ۱۴۰۹ق.

- ۴۳- همو، *جمل العلم و العمل*، نجف: انتشارات آداب، ۱۳۸۷ق.
- ۴۴- شریعتی نیاسر، حامد؛ معارف، مجید؛ شاهرودی، محمدرضا؛ عقل و نقل در دیدگاه سید مرتضی و پی‌جویی رابطه آن دو در آثار او، پژوهش‌های قرآن و حدیث، دوره ۴۷، شماره ۱، بهار و تابستان ۹۳.
- ۴۵- شعیری، محمد رضا، مجله دانشگاه انقلاب وابسته به جهاد دانشگاهی، ۱۳۶۶، ص ۶۲-۶۵، شماره ۵۰.
- ۴۶- صاحب بن عباد، اسماعیل، *المحیط فی اللغة*، تحقیق: محمد حسین آل یاسین، بیروت، لبنان: عالم الکتاب، بی‌تا.
- ۴۷- صدوق، محمد بن علی بن بابویه، *علل الشرایع*، قم: کتابفروشی داوری، ۱۳۸۵ش.
- ۴۸- همو، *من لا یحضره الفقیه*، چاپ دوم، قم: دفتر انتشارات اسلامی وابسته به جامعه مدرسین حوزه علمیه قم، ۱۴۱۳ق.
- ۴۹- صفدی، صلاح‌الدین، *الوافی بالوفیات*، به اهتمام: ایمن فواد سید، آلمان: اشتوتگارت، انتشارات فرانزشتاینر، ۱۴۰۸ق.
- ۵۰- طباطبایی، سید مهدی، *نگرشی بر فقه سید مرتضی، فقه اهل بیت (ع)*، قم: سال ۵، شماره ۱۷ و ۱۸، تابستان ۱۳۷۸ش.
- ۵۱- طبرسی فضل بن حسن، *مجمع البیان فی تفسیر القرآن*، تحقیق و مقدمه: محمد جواد بلاغی، چاپ سوم، تهران: انتشارات ناصر خسرو، ۱۳۷۲ش.
- ۵۲- عباسی، مهرداد؛ آقائی، سید علی، «مبانی و روش فهم سید مرتضی از اخبار آحاد با تکیه بر کتاب *امالی*»، تهران: صحیفه مبین، شماره ۴۶، پائیز و زمستان، ۱۹۲-۱۷۱، ۱۳۸۸ش.
- ۵۳- علوی نژاد، سید حیدر، *قرآن و خرافه باوری*، پژوهش‌های قرآنی، شماره ۳۷ و ۳۸، ص ۲۴۸-۲۷۱، بهار و تابستان ۱۳۸۳ش.
- ۵۴- عمید، حسن، *فرهنگ لغات*، سرپرست تألیف و ویرایش: فرهاد قربانزاده، ناشر: اشجع، ۱۳۸۹ش.
- ۵۵- عیاشی، محمد بن مسعود. *تفسیر العیاشی*، تهران: چاپخانه علمیه، ۱۳۸۰ق.
- ۵۶- فتاحی زاده، فتحیه، *مبارزه پیامبر (ص) با آداب و رسوم خرافی، شیعه شناسی*، شماره ۲۱، ص ۳۹-۵۸، بهار ۱۳۸۷ش.
- ۵۷- فتال نیشابوری، محمد بن احمد، *روضه الواعظین و بصیرة المتعظین (ط-القدیمة)*، قم انتشارات رضی، ۱۳۷۵ش.
- ۵۸- فجر رسلان، یوسف، *خرافات فی التراث العربی، المنهاج*، شماره ۲۱، صص ۱۰۵-۱۳۵، بیروت، لبنان، بهار ۱۳۸۰.
- ۵۹- فراهیدی، خلیل بن احمد، *کتاب العین*، تحقیق: مهدی مخزومی و ابراهیم سامرائی، گردآورنده: محسن آل عصفور، قم: نشر هجرت، بی‌تا.

- ۶۰- فیض کاشانی، محمد محسن، الوافی، اصفهان: کتابخانه امام امیر المؤمنین علی علیه السلام، ۱۴۰۶ ق.
- ۶۱- قمی، شیخ عباس، الفوائد الرضویة فی احوال العلماء المذهب الجعفریة، تحقیق: جواد قیومی اصفهانی، چاپ اول، تهران: انتشارات دارالثقلین، ۱۳۸۷ ش.
- ۶۲- کراجکی، محمد بن علی، کنز الفوائد، تصحیح: نعمه، عبد الله، قم: دارالذخائر، ۱۴۱۰ ق.
- ۶۳- کلینی، محمد بن یعقوب، کافی، مصحح: علی اکبر غفاری، قم: انتشارات دارالحديث، ۱۴۲۹ ق.
- ۶۴- گوستاو جاهودا، روان شناسی خرافات، ترجمه: محمد تقی براهنی، نشر نو، ۱۳۶۳ ش.
- ۶۵- مجلسی، محمد باقر، مرآة العقول فی شرح أخبار آل الرسول، تصحیح: رسولی محلاتی، هاشم، چاپ دوم، تهران: دار الکتب الإسلامیه، ۱۴۰۴ ق.
- ۶۶- همو، بحار الأنوار الجامعة لدرر اخبار ائمة الأطهار، چاپ دوم، بیروت، لبنان: دار احیاء التراث العربی، ۱۴۰۳ ق.
- ۶۷- مجلسی، محمد تقی، روضة المتقین فی شرح منلایحضرة الفقیه، تصحیح: حسین موسوی کرمانی و علی پناه اشتهااردی، چاپ دوم، قم: موسسه فرهنگي اسلامي کوشانپور، ۱۴۰۶ ق.
- ۶۸- محمدی ری شهری، محمد، میزان الحکمه، قم: انتشارات دارالحديث، ۱۳۷۵ ش.
- ۶۹- محی الدین، عبدالرزاق، ادب المرتضی و سیرته (شخصیت ادبی سید مرتضی)، ترجمه: جواد محدثی، تهران: موسسه انتشارات امیر کبیر، ۱۳۷۷ ش.
- ۷۰- مدرسی طباطبایی، سید حسین، مکتب در فرآیند تکامل، ویرایش جدید، مترجم: هاشم ایزدپناه، تهران: انتشارات کویر، ۱۳۸۶ ش.
- ۷۱- مظفر، محمدرضا، اصول الفقه، قم: مؤسسه مطبوعاتی اسماعیلیان، ۱۴۱۹ ق.
- ۷۲- مفتخری، حسین؛ فتح قبادپور، علی، «تجدید حیات فکری معتزله در قرن چهارم هجری». تاریخ اسلام، قم: سال پنجم، شماره ۲۰، زمستان، ۹۸-۶۳، ۱۳۸۳ ش.
- ۷۳- مفید، محمد بن نعمان. المسائل السرویه، محقق: صائب عبدالحمید، قم: انتشارات کنگره جهانی هزاره شیخ مفید، ۱۴۱۳ ق.
- ۷۴- همو، تصحیح اعتقادات الإمامیه، قم: المؤتمر العالمي للشيخ المفید، ۱۴۱۳ ق.
- ۷۵- موسوی خوانساری، اصبهانی، میرزا محمد باقر، روضات الجنات فی احوال العلماء و السادات، چاپ نخست، بیروت، لبنان: الدار الإسلامیه، ۱۴۱۱ ق.
- ۷۶- مولوی گنج، سجاد، نشریه اصلاح و تربیت، شماره ۱۸، ص ۲۱-۲۴، شهریور ۱۳۸۲ ش.
- ۷۷- نصراللهی، صفورا، خرافه و خرافه گرایی، پژوهشنامه، شماره ۴۱، ص ۱۹۹-۲۲۳، پاییز ۱۳۸۸ ش.
- ۷۸- نوری، حسین، مستدرک الوسائل و مستنبط المسائل، قم: مؤسسه آل البيت عليهم السلام، ۱۴۰۸ ق.
- ۷۹- وکیلی، هادی، خرافه پردازی، خاستگاه و نقد آن، کتاب نقد، شماره ۴۰، پاییز ۱۳۸۵ ش.

